

“НЕПОЗНАТИЯТ” АКАДЕМИК Д. АНГЕЛОВ
(Стихотворни пародии на историко-археологически теми)

ИСТОРИЯ СЪС САРКОФАЗИ
(или от археолози Бог да пази)

По всички краища вест долази:
в столнината стара – саркофази!
 Покрити с тежки похлупаци
 и на единя – надпис с гръцки знаци.
Тозчас се вдигна шум до Бога,
тревожно затръбя тревога:
 Внимание, внимание!
 Задава се задание –
да браним всеки саркофаг
от въздух – главния му враг.
 Че в тях се крие закопан
 поне един старинен хан.
Търчат запалени специалисти
и пълнят лист след лист невежи журналисти,
реват газети в приповдигнат тон:
 Ура, най-сетне български Тутанкамон!
Строй се мощна камера хранителка
на чаканото чудо бърна зрителка.
Мероприятия множат се спешни, трошат се левчетата грешни...
И все по-пищни стават фразите:
 Ах, саркофазите, ах, саркофазите!
 (А кротко въздухът през камъка шуплисти
 седи си в саркофазите дебели, обемисти,
 че той с векове в тях е бил
 и всичко е превърнал на пистил,
 но кой да знае таз подробност малка
 (не ще се пъкнем я в самата катафалка!).

И тъй, да чакаме спокойно уречения ден –
с успех огромен, с успех предрешен!

И ето я лелеяната дата:

(сега ще пипнем хана за брадата).

Море от хора се край Плиска плиска
и чудото да види се натиска.

Високо в небесата се хеликоптер вий
и чака само знакът – огън бий!

Да грабне и да скъта златото несметно
от саркофазите що кима му приветно...

Пристъпват бодро спецове богоизбрани,
чертаят веч поети контури на романи.

А в камерата адски, задушаваш пек
едва да издържи човек.

Започват свойто дело лостовете мощни
(о, ключ желан на мечти денонощни).

И веч открехнат е огромний похлупак,
предавай тайните си, вълшебний саркофаг.

От вътре чу се – ядец, Омуртаг!
“Не бързайте, чеда, със фразите
преди да сте разкрили саркофазите,
че иначе ще ми загазите”.

Така изрече този мъдър хан
и пак лежи си нейде закопан.

10. X. 1970

БЪЛГАРСКАТА ДРАМА

По воля и гайда на съседски мераци
никнат македонци, шопи, помаци,
дробят и късат вековната ни територия,
с пълни шепи грабят родната история.
Тук-там все още българин се мярка,
но, току виж, и нему взели мярка...
Начело сме в световните класации
по производство на “нови нации”.

Страхотни са етническите шуротии,
ала вина за тях, май, носим и самите ние...

СЪЗДАВАНЕ НА СЛАВЯНОБЪЛГАРСКАТА ДЪРЖАВА И ПАРИЧНИТЕ ПОСЛЕДИЦИ ОТ НЕЯ

Плъпнаха на юг от Дунава славяни
и се настаниха в китните Балкани.

Миг след тях довтаса Аспарух
и ромеите промля на прах и пух.

Погна с конницата Константина Погоната,
та се разтрепера горкия от петите до брадата...

Влезе Аспарух в столицата Плиска
всеки да го види се натиска.

Па се ханът братски със славяните прегърна
ала в миг от ужас сърце му се обърна.

Затресе се вождът като лист,
зърнал бе го белетрист!!

Свърши, рече, в книга ще попадна
и образ и дело – всичкото пропадна...

Ще ме правят монгол, лют и кривокрак,
па ще ми измислят и злощастен брак
що ли трябваше ми Дунав да минавам
и нова държава тука да създавам?!

Тъй се ханът вайка, загинах си, майка!

Нищо не помогна – писател го погна
в роман го натика, оня крещи, вика,
па си го омеси както си желае
нали веч умрял е – нека да си лае...

Последва размазан, хвалебствен доклад
и вот романистът – щастлив лауреат
да е жива и здрава първата държава
за джоба бездънен хонорари дава!

13. X. 1968

След конгреса във Варшава
 епиграмата зашава
 и във стихове узрява.

ЕЛЕГИЯ МАКЕДОНСКА

О, злощастни македони,
 зла съдба ги люто гони,
 с векове се не познали
 и се бугари зовяли
 као бугари се смяли
 као бугари плакали
 као бугари писали
 као бугари мечтали.

Ала кой да ги подсети,
 да разкрий на тия клети,
 истинските им портрети?
 Липсвал в Скопие институтот
 да им разясни статутот!
 Та останали са тия,
 в тая пуста залисия,
 върло жалостива категория –
 без трошичка от история.

Та ке ви се молям, дека
 дайте им лека-полека
 за около десет века
 бар до хиляда човека:
 двата братя – Миладина,
 възрожденци с дузина,
 Климент, Гоце, Дядо, Даме
 (сваляй българското знаме!).
 Изворите да назорим,
 македонци да ги сторим.
 Истината да преправим,
 минало да им направим.

Леле варе, с триста зора
 и с хиляди сили конски,

да скалъпим за през хора
кълчен йезик – македонски...

2. X. 1973

КАК СЕ ПИШЕ ИСТОРИЧЕСКИ РОМАН

Писател плодовит, мастит
от слава вече сит, пресит,
реши: край на съвременни проблеми тежки,
че има там бой за забежки и за грешки,
да вземе да отправя къмто миналото взор,
където лекичко с по-малко пот и зор
фантазия препуска на простор.

Да взема да се гмурна девет десет века нанаяд
терен не пипван сочен, непознат, де няма среща с
критикар зъбат.

Намисли. Попрегледа няколко брошурки
и в миг заиграха творческите хурки.

Заточи се писателската прежда
за хонорара свиден бѣдната одежда.

И сто – чупи катинара, що към столетията дверите отваря.

Най-напред, то се знай, към сто старинни думи:
наместо хора – люде, наместо шеги – глуми,
наместо чер кон – вран, наместо война – бран,
вместо Иван – Иваница, Милкана – вместо Милица.
Вместо мисли – промишлява, дарува – вместо дарява.
Вместо простичкото дрехи – по-тържествено доспехи,
Прекрасно – ей го историческият фон.
Пропуснах, вместо той, ще кажем он
и накрай един старинен отец Гедеон!

А сега, сюжета. От факти нямам хабер,
но нищо, не е дяволът чак път толкоз чер,
нал' за туй творец съм – да кроя, да мисля
и тъй как ми хрумне, тъй да го измисля.
Най-напред ще почнем с наш известен цар.

Името ще спазим (колкото за цяра)

до царя – овчар, говедар, гончия, светия, хаджия,
старец мил-зъл Сатанаил.

мечове, пълчища, викове и бой
с власи, с печенези, без чет и без брой,
с кумани, с татари, все в старинен стил.

Оле, как ги меша, бил съм и пребил!

И два вида люде – едни добри, харни,
другите ужасни, подли и коварни...

Свърши и забърка страшен буламач,
с една верна дата – ей тъй, за “илач”.

И накрай в главите на вси се нацеди
и мисли и дела по вкуса си почна да реди.

И чудото стана – по пергаментови листи пишат марксисти,

селяци говорят като философи,

девойки леят поезии с кофи,

пеленачета съставят строфи,

белят кротко старци картофи

(чакай, по-късно докараха у нас тия,

но нищо, лапусус калами, дреболия).

Грабнал другарят творческа лира

за всекиго работа намира

и постъпка мотивира

(та героите скачат, подскачат, смеят се, плачат

и да рачат и да не рачат – че нали горките автора си тачат!)

Завърши грандиозното произведение,

плод на огромно вдъхновение

и ревна приятелска преса тържествена, похвална меса:

Ах, ето, ето, нов и колосален труд

към нови форми и идеи завой крут,

успех нечут, нечут, нечут!

Зачете се писателят в хвалебствената оратория

и каза си – брей, без да разбирам бъкел от история,

излиза, че професор там съм, и то – първа категория!

ИСТОРИЧЕСКИ ГРЕШКИ (с пояснителни бележки)

1. ПЪРВА

Живял си нявга Самуил,
добър цар, добре се бил,
но не знаел, какъв бил
и за българин се считал,
тъй като не бил запитал
наште братя и другари –
скопските историчари.

2. ВТОРА

Същата, ужасна грешка
сторил Владислав-Иван.
При амнезия най-тежка
и в ума зле скован
надпис каменен изсекъл
и българин се нарекъл.

3. ТРЕТА

Василий българите покорил,
победен меч в Охрида забил,
ала не знаел, тоя аджамия,
че съвсем не покорява тия,
а различно – друго племе
(да разбере туй нямал време),
та прикачил си тоя византиец
погрешно прозвище “българоубиец”.
Така, чрез тоя хитър ход
спасил се македонскиот народ...

ИСТОРИЧЕСКИ ГРЕШКИ (2)

4. ЧЕТВЪРТА

И накрая, ти спомни си,
хилендареца Паисий
атонския монах брадати,
що изреди царе и дати.

Страшна глупост той изтърси –
 в Охрид – българи да търси!
 Длъжен беше тоз отец, на
 история творец
 Преди перото да хване и разказ да захване
 по пергаментовите дълги листи,
 “Нова Македония” да попрелисти. –
 Викнал би тогава буйний атонец:
 О, юроде, та аз съм бил македонец?!

Втора част

Размахало е Скопие на лъжата копие, рѣфа ни минало славно,
 граби ни всичко по-главно.
 С “ала-бала” в чувала Климент, Гоце, Дядо буга –
 македонци ги пробуга... Без окото му да мигне
 всеки може да задигне.
 Тѣй гради се куця на фалшификата
 и она се възвисява веч до седум ката...

Изход

Що не вземем да запеем всички ние из китни Родопи,
 в Рила, Странджа и Пирина – мизи, траки, шопи.
 “Сви сме, сви сме род най-личен, славни македонци,
 на народ снигматичен днешните потомци.
 Да запеем – да се слеем, няма ваши-наши, няма веч’проклети
 хуни-бугараши
 (тѣй се правят, тѣй се правят в науката каши!).

7. VII. 1970